

Voorwoord

Heen en weer

Volgens mij was het de Noord-Hollander Walter Peschke, die halverwege de jaren '80 van de vorige eeuw, als eerste aandacht vroeg voor vismigratie in polderwateren. Walter was sportvisser, voorzitter van een visstandbeheerscommissie en zeer begaan met het lot van door polderstuwen en -gemalen klemzittende vissen. Werkend bij een leverancier van kopieerapparaten kon hij onbeperkt kopiëren wat ook de basis vormde van zijn communicatiestrategie. Potentiële stakeholders werden namelijk bestookt met enorme stapels papierwerk. Mede-bestuurders, visstandbeheerders, waterschappers en wie ook maar wat met vis en water te maken had vreesde de stencilregen aan achtergrondinformatie die voorafgaand aan de vergadering van de visstandbeheercommissie neerdaalde.

Hoewel hij dankzij hengselvangstregistratie en vangsten met fuiken kon aantonen dat aanzienlijke aantallen vissen een enkele reis over de vele stuwen in Noord-Holland maakten, duurde het lang voordat er naar Walter werd geluisterd. Zijn eigen achterban had er eerlijk gezegd niet zo veel moeite mee dat die brasems en voorns over de stuw kieperden. Integendeel, want in de lager gelegen stuwpanden werd de spoeling immers dikker en kon je daardoor lekker veel vangen. Ook bij waterbeheerders bleef de deur in eerste instantie dicht. Droge voeten en snel afvoeren van water waren in die tijd het adagium, zeker niet het oplossen van migratieknelpunten die samenhangen met de meer dan 60 verschillende peilen in sommige waterschapsgebieden.

Ondanks dat hij regelmatig werd weggezet als vissende Don Quichot, ploegde Walter echter onverdroten voort en kreeg hij langzaam maar zeker voet aan de grond. Eerst bij de regionale sportvisserijorganisatie, later ook bij de landelijke koepel. Naast het belang van vismigratie op stromend water kwam er nu ook aandacht voor de vele kanalen, polderweteringen en vaarten waar vissen door kunstwerken niet tussen paai-, opgroei-, leef en overwinteringsgebieden konden migreren. De echte doorbraak kwam echter met de inwerking treding van de Europese Kaderrichtlijn Water. De KRW benadrukte het belang van vismigratie, ook in stagnante wateren. De rest is geschiedenis: iedere zichzelf respecterende waterbeheerder investeert anno 2011 fors in het oplossen van migratieknelpunten, ingenieursbureaus duikelen over elkaar heen in het ontwerpen van de meest innovatieve vispassages en zelfs landbouwers zetten zich in om vissen weer vrij baan te geven. Het mooie is dat het nog lijkt te werken ook. In veel wateren bulkt het weer van de snoek, een roofvis die de paai- en opgroeiplaatsen weer kan bereiken. Ook de vinde, die vanuit het stromende water steeds vaker naar het achterland kan zwemmen, gaat het weer voor de wind. Natuurlijk zijn er meer factoren -zoals de teruggedrongen eutrofiering- die hierbij van invloed zijn, maar alles wijst erop dat het herstellen van natte ecologische verbindingen in belangrijke mate bijdraagt aan gezonde en gevarieerde visstanden.

Nu er driftig wordt bezuinigd bestaat helaas het gevaar dat het aanleggen van vispassages wordt getemporiseerd, stilgelegd of zelfs weggestreept. Gelukkig heeft Walter Peschke veel navolgers die namens Water Natuurlijk bestuurlijke verantwoordelijkheid dragen. Aan hen de taak vissen heen en weer te blijven laten zwemmen.

Marco Kraal, Hoofdredacteur